

CHƯƠNG XVIX: GIA TINH BĂM ĐUÔI

“Xét cho cùng, đây chẳng phải là một sinh nhật vui vẻ của Ron phải không?” Fred nói.

Trời đã tối rồi, phòng bệnh rất yên tĩnh, cửa sổ được che rèm, những chiếc đèn được thấp lên. Giường của Ron là cái duy nhất có người nằm. Harry, Hermione, và Ginny đang ngồi xung quanh nó; chúng đã giành ra cả ngày để chờ ở ngoài cánh cửa đôi, cố gắng ngó vào bên trong mỗi khi có người ra vào. Bà Pomfrey chỉ cho chúng vào lúc 8 giờ. Fred và George đã đến vào mười giờ kém.

“Bọn anh chẳng tưởng tượng rằng sẽ phải tặng quà em trong hoàn cảnh này,” George cười to, đặt xuống một gói quà to dùng lên cái tủ bên cạnh giường của Ron và ngồi cạnh Ginny.

“Ừ, khi chúng ta thấy thì nó vẫn còn tỉnh táo,” Fred nói.

“Ở đó khi chúng ta còn ở Hogsmeade, chờ để làm nó bất ngờ...” George nói.

“Các anh đã ở Hogsmeade á?” Ginny nhìn lên.

“Các anh đang nghĩ đến việc mua lại tiệm Zonko,” Fred nói ử rử. “Một chi nhánh ở Hogsmeade, em biết đấy, nhưng mà chẳng hơn được nếu như các em không được ra ngoài mua đồ vào cuối tuần nữa... Thôi quên cái đó đi.”

Nó biến ra một cái ghế bên cạnh Harry và nhìn vào bộ mặt tái xám của Ron.

“Thế chính xác là nó xảy ra thế nào, Harry?”

Harry kể lại câu chuyện mà nó đã từng phải kể lại chi tiết, gần như là đến một trăm lần rồi, cho thầy Dumbledore, cô McGonagall, Bà Pomfrey, Hermione, và cho Ginny.

“... rồi em cho mẫu đá vào họng nó và nó đã có vẻ thở dễ hơn một chút, ông Slughorn chạy đến giúp, cô McGonagall và Bà Pomfrey quay lại và họ mang Ron đến đây. Họ cho là Ron sẽ tốt cả thôi. Bà Pomfrey thì nói là nó sẽ phải ở lại đây khoảng một tuần... tiếp tục phải uống nước cây cửu lý hương...”

“Ôi trời, rất may là em nghĩ ra cái viên đá ruột dê đấy,” George nói thầm thì.

“Rất may là có một viên ở trong phòng,” Harry nói, vẫn còn lạnh sống lưng bởi cái ý nghĩ là chẳng biết điều gì sẽ xảy ra nếu như nó không đặt tay đúng vào viên đá nhỏ.

Hermione kêu lên một tiếng sụt sịt gần như không nghe thấy. Cô bé đã im lặng cả ngày một cách bất thường. Đã lao đi rất nhanh, mặt trắng bệch, đến chỗ Harry ở căn phòng bệnh viện và yêu cầu được biết điều gì đã xảy ra, cô bé đã không hề tham gia vào những lời bàn luận gây ám ảnh của Harry và Ginny về việc làm thế nào mà Ron bị bỏ độc, mà chỉ đơn thuần là ngồi bên cạnh hai đứa, ngậm chặt miệng và rất sợ hãi, cho đến khi bọn chúng được phép vào thăm.

“Thế ba mẹ có biết không?” Fred hỏi Ginny. “Họ đã thăm anh ấy rồi, họ vừa đến cách đây 1 giờ... họ đang ở trong văn phòng thầy Dumbledore trong lúc này, nhưng họ sẽ quay lại ngay...”

Có một khoảnh khắc im lặng khi cả lũ đều nhìn Ron lăm bằm trong giấc ngủ của mình.

“Thế chất độc ở trong cốc nước à?” Fred nói khẽ.

“Vâng,” Harry nói ngay lập tức; nó không thể nghĩ ra thứ nào khác và rất vui khi có cơ hội được bàn luận tiếp. “Slughorn đã bỏ nó vào...”

“Làm thế nào mà lão ta có thể bỏ cái gì đó vào cốc của Ron mà em không thấy được?”

“Có thể chứ,” Harry nói, “nhưng tại sao Slughorn lại muốn đầu độc Ron?”

“Chả biết,” Fred nghiêm trang. “Em không nghĩ là ông ta bỏ nhầm cốc à? Muốn đầu độc em ý?”

“Tại sao mà ông Slughorn lại muốn đầu độc Harry chứ?” Ginny hỏi. “Anh chả biết,” Fred nói, “nhưng mà có rất nhiều người muốn đầu độc Harry phải không? ‘Kẻ Được Chọn’ và mọi thứ đó?” “Thế anh nghĩ Slughorn là Tử Thần Thực Tử à?” Ginny nói.

“Mọi thứ đều có thể,” Fred sa sầm. “Ông ta có thể bị dính Lời Nguyên Độc Đoán,” George nói. “Hoặc là ông ta vô tội,” Ginny nói. “Chất độc có thể đã ở trong lọ, trong trường hợp nó được giành cho chính ông Slughorn.”

“Ai mà muốn giết Slughorn chứ?”

“Thầy Dumbledore nghĩ rằng Voldermort muốn có Slughorn ở phía của hắn,” Harry nói. “Slughorn đã lẩn trốn mất một năm trước khi ông đến Hogwarts. Và...” Nó nghĩ về ký ức mà thầy Dumbledore đã không thể lấy ra được từ Slughorn. “Và có thể Voldermort muốn ông ta biến đi khỏi mắt mình, có thể ông ta nghĩ mình có giá trị trong mắt của thầy Dumbledore.”

“Nhưng cậu đã nói là Slughorn đã dự định cho thầy Dumbledore món Untie trong Giáng Sinh,” Ginny nhắc lại cho nó. “Nên kẻ bỏ thuốc độc có thể dễ dàng có mục tiêu là thầy Dumbledore.”

“Nếu thế thì kẻ đó phải không biết rõ Slughorn,” Hermione nói, lần đầu tiên trong nhiều giờ và nghe như là cô bé đang bị cảm nặng vậy. “Nhưng ai biết Slughorn đều hiểu rằng có một khả năng rất lớn ông ta giữ cho mình một thứ đầy hương vị như vậy.”

“Ôi, đầu gối của tôi,” Ron kêu lên không báo trước ở giữa bọn trẻ.

Bọn nó đều lặng im nhìn nó lo lắng, nhưng sau khi phát ra những âm thanh không thể hiểu được mất một lúc, nó lại tiếp tục ngáy.

Cánh cửa phòng ngủ bật mở, làm cho bọn chúng đều giật nảy mình: Hagrid sải bước về phía bọn nó, mái tóc ướt mưa, cái áo khoác da gấu của ông bay phấp phật bên mình, một mũi tên trong tay, ông để lại một vệt những vết chân bùn to bằng con cá heo nhỏ ở trên sàn.

“Ở trong rừng cả ngày hôm nay!” ông thở hổn hển. “Aragog ngày càng tồi hơn, ta đã đọc cho nó nghe... nó không thức dậy để ăn tối cho đến tận bây giờ và sau đó Giáo sư Sprout nói cho ta về Ron! Nó sao rồi?”

“Không tồi lắm,” Harry nói. “Họ nói là nó sẽ tốt thôi.”

“Một lúc không được có nhiều hơn 6 người thăm hỏi!” bà Pomfrey nói, vội ra khỏi văn phòng của bà.

“Hagrid thêm vào mới là sáu,” George chỉ ra.

“Ồ... đúng rồi...” Bà Pomfrey nói, xem chừng như đã đếm Hagrid thành mấy người vì sự to lớn của ông. Để che đậy sự nhầm lẫn của mình, bà vội vã đi lau những vết bùn trên sàn bằng đầu thần của mình.

“Ta không tin được,” Hagrid nói khàn khàn, lắc lắc cái đầu bù xù của ông khi ông nhìn xuống Ron. “Không thể tin được... Xem nó nằm đó kia... Mà mà muốn làm hại nó chứ?”

“Đó là điều mà chúng cháu đang bàn,” Harry nói. “Chúng cháu không biết.”

“Cháu không nghĩ là ai đó lại cố gắng khử cả một đội Quidditch,” Fred nói thẳng thắn. “Anh Wood đã làm thế với đội Slytherins nếu anh có thể thoát được tội.”

“Hừm, cháu không nghĩ là Quidditch, nhưng cháu cho rằng có mối liên hệ giữa những vụ tấn công,” Hermione nói lặng lẽ.

“Tại sao em lại kết luận thế?” Fred nói.

“Vì một điều, họ đều đã có thể thiệt mạng và đều được cứu sống, mặc dù đều chỉ là may mắn mà thôi. Và một điều khác nữa, cả chất độc và cái vòng cổ đều có vẻ không đến đúng địa chỉ người đáng lẽ bị tấn công. Tất nhiên,” cô bé ủ ê, “điều này làm cho kẻ đứng sau những vụ này càng nguy hiểm hơn, vì có vẻ như họ không quan tâm đến việc họ phải giết bao nhiêu người, miễn là họ thực sự xóa sổ được nạn nhân của họ.”

Trước khi mọi người có thể phản ứng với lời nhận xét đáng ngại này, cánh cửa thiếc phòng khám lại mở ra và ông bà Weasley chạy vào trong giường. Họ chẳng còn có thể làm gì được ngoài việc sự bảo mình rằng Ron sẽ hồi phục hoàn toàn trong lần thăm cuối cùng của họ; bây giờ bà Weasley đã túm lấy Harry và ôm nó rất chặt.

“Cụ Dumbledore đã nói với ta con đã cứu nó thế nào bằng những viên sỏi,” bà nức nở. “Ôi Harry, chúng ta còn có thể nói gì nữa đây? Con cứu Ginny, con cứu Arthur, giờ đây con lại cứu cả Ron nữa...”

“Đừng làm... con không có...” Harry thì thào một cách ngượng ngịu. “Một nửa gia đình này đã nợ con nhiều mạng sống rồi, giờ ta phải dừng lại và nghĩ về điều đó thôi,” ông Weasley nói bằng một giọng ngại ngùng. “Ta phải nói rằng đó đúng là một điềm lành cho nhà Weasley khi Ron đã quyết định ngồi trong buồng tàu cùng với cháu trên chuyến tàu đến Hogwarts, Harry à.”

Harry không thể nghĩ được thứ gì để nói trong lúc này cả và nó gần như rất vui mừng khi bà Pomfrey nhắc nhở họ rằng chỉ được phép có 6 người thăm bệnh xung quanh giường của Ron mà thôi; nó và Hermione đứng dậy ngay lập tức, và bác Hagrid quyết định đi cùng bọn nó, để Ron lại với gia đình mình.

“Tội tệ thật,” Hagrid càu nhàu trong bộ râu rậm rạp của mình, khi ba người đi bộ trở lại qua cái hành lang để đến cầu thang đá hoa. “Cả một hệ thống an ninh mới, vậy mà bọn nhỏ

vẫn bị tấn công... Cụ Dumbledore đang rất lo lắng... Cụ chẳng nói nhiều, nhưng mà ta có thể nói vậy..."

"Thầy không có ý kiến gì sao bác Hagrid?" Hermione nói tha thiết.

"Ta cho rằng cụ có rất nhiều ý kiến chứ, đầu óc như cụ thì," Hagrid nói. "Nhưng mà cụ vẫn không biết ai đã gửi cái vòng cổ hay cho thuốc độc vào cốc rượu đó, nếu không thì bọn chúng sẽ bị bắt ngay phải không? Điều làm ta lo lắng," Hagrid nói, hạ thấp giọng và nhìn quanh qua vai mình (Harry, cũng vì một lý do như vậy, ngược lên trần để xem có Peeves ở đó không), "là Hogwarts có thể hoạt động thêm được bao lâu nữa khi bọn trẻ cứ bị tấn công thế này. Lại giống như vụ Phòng Chứa Bí Mật phải không? Sẽ có rất nhiều vụ náo loạn, rồi sẽ có thêm phụ huynh lôi con họ ra khỏi trường, và điều tiếp đó, các con biết đấy, hội đồng những người điều hành..."

Hagrid không nói nữa khi một con ma nữ tóc dài trườn qua trong tĩnh lặng, rồi lại tiếp tục thềm thì bằng giọng khàn khàn, "... những người điều hành sẽ phải bàn đến chuyện đóng cửa để bảo đảm an toàn."

"Chắc chắn là không thể đâu phải không?" Hermione nói, trông rất lo lắng.

"Phải nhìn trong quan điểm của họ cơ," Hagrid nói nặng nề. "Ý ta là, lúc nào cũng có một chút liều lĩnh khi gửi con đến học ở Hogwarts có phải không? Các con đã chuẩn bị tinh thần cho những tai nạn phải không, với hàng trăm phù thủy dưới tuổi thành niên bị nhốt chung vào với nhau thế này, nhưng mà ám sát có kế hoạch, điều đó khác hoàn toàn. Vì thế nên chẳng trách cụ Dumbledore tức giận với Sn..."

Hagrid dừng lại đột ngột, một cảm xúc có lỗi quen thuộc đã xuất hiện trên bộ mặt của ông, phía trên bộ râu bù xù đen thui.

"Sao cơ ạ?" Harry nói nhanh. "Thầy Dumbledore tức giận với Snape á?"

"Ta chưa bao giờ nói vậy," Hagrid nói, mặc dù cái bộ mặt hoang mang của ông không thể nào rõ ràng hơn thế. "Xem đồng hồ kia. Đã gần nửa đêm rồi. Ta phải..."

"Bác Hagrid, tại sao thầy Dumbledore lại tức giận với thầy Snape?" Harry hỏi lớn.

"Shhh!" Hagrid nói, vừa tức giận vừa lo lắng. "Đừng có hét lên như thế chứ Harry, con không muốn ta bị mất việc chứ. Đừng quan tâm, ta không cho rằng con lại quan tâm phải không, nhất là lúc này con đã không còn học môn Chăm Sóc Sinh..."

"Đừng làm cho con cảm thấy có lỗi nữa, không tác dụng gì đâu!" Harry nói mạnh mẽ. "Thầy Snape đã làm gì thế?"

"Ta không biết Harry à, ta cũng chẳng nên nghe nó nữa kia! Ta... hừm... ta đang ra khỏi rừng vào một tối nọ và ta đã nghe thấy họ nói chuyện... hừm, cãi nhau. Không muốn bị chú ý, nên ta lánh đi và cố gắng để không nghe, nhưng đó là... hừm, một buổi tranh cãi nảy lửa và rất là khó để nó ngoài tai."

"Thế sao?" Harry giục ông, khi Hagrid lê bàn chân nặng nề của ông một cách khó nhọc.

“Hừm... ta chỉ nghe thấy Snape nói cụ Dumbledore đã quá dựa dẫm và có thể ông ta – Snape – không muốn làm điều đó nữa...”

“Làm gì cơ?”

“Ta không biết Harry à, có vẻ như Snape đã cảm thấy làm việc quá sức, chỉ thế thôi... dù sao thì, cụ Dumbledore nói với ông ta rất nhanh rằng ông đã chấp nhận làm việc đó và đó là tất cả. Rất cứng rắn với ông ta. Và sau đó cụ nói rất nhiều về việc Snape thực hiện những vụ điều tra trong Nhà của ông ta, ở Slytherin. Hừm, chẳng có gì kỳ lạ trong việc này cả!” Hagrid thêm vào vội vã, khi Harry và Hermione ném cho nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa. “Tất cả những Chủ Nhiệm Nhà đều được yêu cầu tham gia vào vụ cái vòng cổ đấy...”

“Vâng, nhưng mà thầy Dumbledore cũng không trách mắng những người còn lại đúng không?” Harry nói.

“Nghe này,” Hagrid vặn cái cung tên một cách không thoải mái trong tay của ông; có một tiếng gãy lớn và nó bật làm đôi. “Ta biết con nghĩ gì về Snape, Harry, và ta không muốn con tìm hiểu sâu thêm về chuyện này nữa.”

“Nhìn kia,” Hermione nói cụt lủn.

Họ quay sang vừa đúng lúc nhìn thấy bóng của Argus Filch lập lòe ở bức tường đằng sau họ trước khi ông rẽ sang, lưng gù, hàm ông run lẩy bẩy.

“Ô hô!” ông thở khò khè. “Ở ngoài phòng ngủ quá muộn, tức là bị cấm túc đây!”

“Không đâu Filch,” Hagrid nói ngắn gọn. “Bọn chúng đi với tôi phải không nào?”

“Và thế thì có khác gì nào?” Filch nói khinh khỉnh.

“Tôi là một thầy giáo mạnh khỏe, phải không, ông bạn Pháo Xịt lén lút!” Hagrid nói, bật lại ngay lập tức.

Có một tiếng hít hơi kinh tởm khi Filch căng lên vì tức giận; bà Noris đã đến, không bị nhìn thấy, và đang bước vòng quanh khúc khuỷu quanh mắt cá chân gầy guộc của Filch.

“Đi đi,” Hagrid nói ra trên khoé miệng.

Harry không chờ để được nhắc lần thứ hai; nó và Hermione cùng vụt đi; tiếng của Hagrid và Filch vẫn còn vang lên đằng sau khi chúng chạy. Chúng chạy qua Peeves ở gần chỗ rẽ vào Tháp Gryffindor; nhưng nó đang rẽ không khí một cách hạnh phúc đến nơi có tiếng quát tháo, cười khúc khích và gọi,

Khi nào có cãi nhau và ở đâu có vấn đề

Cứ gọi Peeves, nó sẽ nhún lên gấp đôi

Bà Béo đang ngáy và rất không bằng lòng để bị đánh thức, nhưng vẫn vươn lên trước một cách cục cằn để cho bọn nó trèo vào trong phòng sinh hoạt chung bình an và trống rỗng. Có vẻ như mọi người vẫn chưa biết gì về Ron cả; Harry rất bình tâm: Nó đã bị thẩm vấn đủ trong ngày hôm đó rồi. Hermione chúc nó ngủ ngon và vào phòng ngủ nữ. Harry, mặc dù

vậy, vẫn ở lại, ngồi vào một cái ghế cạnh lò sưởi và nhìn xuống những cục than hồng đang tàn.

Thế là Dumbledore đã cãi nhau với Snape. Mặc kệ tất cả những điều mà ông đã nói với Harry, mặc kệ tất cả những lời khẳng khẳng rằng ông hoàn toàn tin tưởng Snape, ông đã mất tự chủ với thầy rồi... Ông đã không nghĩ rằng Snape đã đủ cố gắng tìm hiểu trong nhà Slytherin... hoặc là, có thể, tìm hiểu một đứa Slytherin thôi: Malfoy.

Có phải là vì Dumbledore không muốn Harry làm điều gì ngu ngốc, nhận những rắc rối vào bàn tay mình, để thầy đã khẳng khẳng cho rằng chẳng có gì trong sự nghi ngờ của Harry cả. Có vẻ đúng lắm. Thậm chí còn có khả năng thầy Dumbledore không muốn một cái gì gây cho Harry bị phân tâm khỏi những bài học của họ, hay khỏi công việc lấy những ký ức của Slughorn. Có thể Dumbledore không nghĩ rằng sẽ hợp lý khi nói về những nghi ngờ đối với một giáo viên cho những đứa 16 tuổi...

“Cậu đây rồi Potter!”

Harry nhảy dựng lên trong bàng hoàng, đứa thần đã sẵn sàng. Nó đã hoàn toàn nghĩ rằng phòng sinh hoạt chung đã trống trơn; nó không hề chuẩn bị cho một khối hình nặng nề đột ngột bật dậy ở một cái ghế đằng xa. Nhìn rõ hơn, nó thấy đó là Cormac McLaggen.

“Tớ đã chờ cậu quay trở lại,” McLaggen nói, không quan tâm đến cây đu thần giơ lên của Harry. “Tớ đã ngủ quên mất. Nghe này, tớ thấy họ đem Weasley đến phòng khám lúc trước. Có vẻ như nó không thể chơi trong trận đấu tuần tới.”

Phải mất một lúc Harry mới nhận ra McLaggen muốn nói về cái gì.

“Ờ... đúng rồi... Quidditch,” nó nói, đặt lại cái đu thần vào trong thắt lưng quần bò và đưa tay lên vuốt tóc một cách mệt mỏi. “Ừ... có thể nó không chơi được.”

“Thế thì, tớ sẽ chơi ở vị trí Thủ Môn, phải không?” McLaggen nói.

“Ừ,” Harry nói. “Ừ, tớ cho là vậy...”

Nó không thể nghĩ đến một lời phản đối; sau cùng, McLaggen tất nhiên là người tốt thứ nhì sau những buổi thử.

“Tuyệt vời thật,” McLaggen nói bằng một giọng thoả mãn. “Thế tập lúc nào?”

“Cái gì? À... tối mai có một buổi tập.”

“Tốt lắm. Nghe này Potter, chúng ta phải nói chuyện trước đó một chút. Tớ có một số ý kiến về một số phương pháp mà cậu có thể sẽ thấy có ích.”

“Được,” Harry nói thiếu hoạt bát. “Hừm, tớ sẽ nghe vào ngày mai được không. Tớ mệt lắm rồi... gặp lại sau nhé...”

Tin tức về Ron bị đầu độc đã lan ra rất nhanh vào ngày hôm sau, nhưng điều này cũng không làm mất đi cái cảm giác vụ tấn công Katie đã qua. Mọi người có vẻ cho rằng đó chỉ là một tai nạn, cho rằng nó đã ở trong phòng của bậc thầy Độc Dược suốt ngày, và rằng nó đã được cho uống thuốc chữa ngay lập tức nên không nguy hại gì. Thực ra, những đứa Gryffindor phần lớn là quan tâm đến trận đấu Quidditch sắp tới với Hufflepuff, vì rất nhiều

đưa muốn xem Zacharias Smith, Tấn Thủ của đội Hufflepuff, bị trừng phạt thế nào vì bài tường thuật của nó trong trận mở màn chống lại Slytherin.

Harry, mặc dù vậy, lại ít quan tâm đến Quidditch; nó đã nhanh chóng bị ám ảnh bởi Draco Malfoy. Liên tục kiểm tra cái Bản Đồ Đạo Tặc khi có cơ hội, thỉnh thoảng nó còn đi loay quanh đến những nơi Malfoy xuất hiện, nhưng mà nó chẳng thể biết được thằng bé làm một việc gì khác thường cả. Và vẫn còn có những lúc không thể giải thích được tại sao Malfoy lại biến khỏi tầm bản đồ...

Nhưng Harry chẳng có nhiều thời gian để xem xét vấn đề đó, bởi vì những buổi tập Quidditch, bài tập về nhà, và sự thật là giờ nó đã bị bám dai dẳng ở bất cứ đâu bởi Cormac McLaggen và Lavender Brown.

Nó không thể quyết định ai trong hai đứa gây khó chịu hơn. McLaggen thì liên tục đưa đến một luồng những gợi ý mà thằng bé có thể trở thành một Thủ Môn chính cho đội tốt hơn Ron, và rằng giờ đây Harry đã được nhìn thấy thằng bé chơi thường xuyên, nó cũng chắc chắn có một suy nghĩ như vậy; nó cũng rất thích được chỉ trích những người còn lại trong đội và cung cấp cho Harry cả một chương trình luyện tập chi tiết, đến nỗi không kém một lần Harry phải nhắc nhở nó xem ai là Đội trưởng.

Trong lúc đó, Lavender cứ sán đến Harry để hỏi về Ron, mà Harry cũng cảm thấy gần như mệt mỏi hơn cả những bài thuyết trình về Quidditch của McLaggen. Đầu tiên, Lavender đã rất gây phiền hà khi nói rằng chẳng ai có ý tưởng muốn nói cho cô bé rằng Ron ở trong phòng bệnh – “Ý tớ là, tớ là bạn gái của cậu ấy cơ mà!” – nhưng không may hơn nữa, cô bé đã quyết định tha thứ cho việc lỡ quên mất đó của Harry và rất sốt sắng tán chuyện với Harry một cách rất sâu vào những suy nghĩ của Ron, một kinh nghiệm không hề thoải mái mà Harry đã cố gắng tránh nhắc đến.

“Nghe này, tại sao cậu lại không nói chuyện với Ron về những thứ này nhỉ?” Harry hỏi, sau một cuộc chất vấn đặc biệt dài của Lavender về những thứ từ chính xác những gì Ron nói về cái áo choàng mới của cô bé đến việc Harry có nghĩ hay không rằng Ron coi mối quan hệ với Lavender là “ngghiêm túc.”

“Ừ, tớ sẽ đến, nhưng mà cậu ấy toàn ngủ mỗi khi tớ đến gặp thôi!” Lavender bực bội.

“Thế á?” Harry bất ngờ, vì nó đã thấy Ron hoàn toàn tỉnh táo mỗi khi nó thức dậy trong phòng bệnh, đều dành một sự quan tâm giống nhau đến những tin tức của thầy Dumbledore và trận tranh cãi của Snape, cùng với việc chê bai McLaggen nhiều đến mức có thể.

“Thế Hermione Granger vẫn còn thăm cậu ấy chứ?” Lavender hỏi bất thành lời.

“Ừ, tớ nghĩ vậy, họ là bạn mà, phải không?” Harry thiếu thoải mái.

“Bạn à, đừng có làm tớ cười chứ,” Lavender nói vẻ khinh miệt. “Nó đã không nói chuyện với bạn ấy từ lâu rồi sau khi bạn ấy đi cùng tớ! Nhưng tớ cho là nó muốn hẹn hò với cậu ấy, và giờ cậu ấy lại hoàn toàn thú vị...”

“Cậu gọi việc bị bỏ thuốc độc là thú vị à?” Harry hỏi. “Dù sao thì... xin lỗi nhé, tớ phải đi đây... McLaggen đang đến nói chuyện về Quidditch đấy,” Harry nói vội vã, và nó lách sang

một đường khác qua một cánh cửa mà trông như một bức tường vậy, và lướt đến con đường tắt đưa nó đến lớp Độc Dược, ơn trời, cả Lavender và McLaggen đều không thể theo chân nó được.

Vào buổi sáng có trận đấu Quidditch với Hufflepuff, Harry rẽ qua phòng bệnh trước khi đến sân đấu. Ron rất kích động; Bà Pomfrey không cho nó xuống xem trận đấu, bà cho rằng nó sẽ làm cậu bé bị quá khích.

“Thế McLaggen chơi thế nào?” nó hỏi Harry một cách lo lắng, rõ ràng đã quên rằng nó đã hỏi câu này hai lần rồi.

“Tớ đã nói rồi,” Harry nói bình tĩnh, “cậu ta là nhất thế giới và tớ không muốn giữ cậu ta làm gì cả. Cậu ta liên tục bảo bọn tớ phải làm gì, cậu ta nghĩ là cậu ta có thể chơi ở mọi vị trí tốt hơn tất cả bọn tớ. Tớ không thể chờ để cho cậu ta một cú. Và nói về việc cho ai đó một cú,” Harry thêm vào, cúi xuống nhặt cái chổi thần Firebolt, “cậu có thể dừng việc giả vờ ngủ mỗi khi Lavender đến thăm được không? Nó cũng làm tớ phát điên lên đấy.”

“Ồ,” Ron nói, vẻ ngượng ngùng. “Ừ, được rồi.”

“Nếu cậu không muốn đi với nó nữa, cứ nói với nó như vậy,” Harry nói.

“Ừ... hừm... chẳng dễ thế đâu phải không?” Ron nói. Nó dừng lại. “Hermione định vào thăm trước trận đấu à?” nó thêm vào một cách tình cờ.

“Không, cậu ấy đã xuống sân cùng Ginny rồi.”

“Ờ,” Ron nói, có vẻ rầu rĩ. “Được rồi. Chúc may mắn nhé. Mong rằng cậu sẽ nện được McLag... ý tớ là Smith.”

“Tớ sẽ cố,” Harry đặt cây chổi lên vai. “Gặp lại cậu sau trận đấu nhé.”

Nó nhanh chóng đi xuống qua những hành lang vắng vẻ; cả trường đang ở ngoài sân, hoặc là đang ngồi trong sân vận động hay đang đi đến đó. Nó nhìn qua những cửa sổ khi đi qua, cố gắng định lượng xem gió mạnh đến mức nào, một âm thanh hiện ra ở đằng trước làm cho nó phải nhìn lên và nó thấy Malfoy đang đi về phía mình, cùng với hai cô bé, cả hai đều có vẻ bực bội và sừng sĩa.

Malfoy dừng lại ngay khi nhìn thấy Harry, rồi cười lên một tiếng ngắn gọn ít hài hước và đi tiếp.

“Mày đang đi đâu thế?” Harry dò hỏi.

“Ừ, tao thực sự đang muốn nói với mày đấy, vì đó là việc của mày Potter à,” Malfoy rít lên. “Mày phải nhanh lên đấy, chúng nó đang chờ thằng ‘Đội Trưởng Được Chọn’ – ‘Thằng Bé Ghi Bàn’ – bất cứ cái gì chúng nó gọi mày.”

Một trong hai cô bé cười khúc khích vẻ bất đắc dĩ. Harry nhìn chằm chằm vào cô bé. Cô bé đỏ mặt. Malfoy tiếp tục qua Harry và cô bé cùng bạn mình chạy theo, rẽ sang hướng khác và biến khỏi tầm mắt.

Harry đứng trân trân ở đó và nhìn bọn chúng biến mất. Đúng là điên tiết thật; nó đã cố gắng hết sức để đến trận đấu đúng giờ nhưng lại có Malfoy, lĩnh đi trong lúc toàn bộ trường

học không có ở đó: cơ hội tốt nhất của Harry để tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì. Những giây yên lặng trôi qua, và Harry vẫn còn ở nơi đó, đứng như phỗng, nhìn chăm chăm vào nơi mà Malfoy đã biến mất...

“Anh ở đâu thế?” Ginny hỏi khi Harry vọt vào trong phòng thay đồ. Cả đội đã thay đồ rồi và đã sẵn sàng; Coote và Peakes, những Tấn Thủ, đều đang gõ gõ cái gậy một cách lo lắng vào chân mình.

“Anh đã gặp Malfoy,” Harry nói khẽ với cô bé khi nó kéo cái áo choàng đỏ lên đầu.

“Nên anh muốn biết nó làm gì ở trên lầu đài cùng với hai đứa bạn gái của nó khi mọi người khác đang ở đây...”

“Điều đó có quan trọng trong lúc này không?”

“Hừm, anh đã không đi tìm hiểu điều đó phải không?” Harry nói, túm lấy cây Firebolt và kéo kính lên cho thẳng. “Đi thôi!”

Và không nói thêm một lời nào nữa, nó ra sân đấu trong tiếng hò reo đến điên dại.

Hôm nay trời khá lạnh gió; mây rất lẻ tẻ; thỉnh thoảng lại có một ánh sáng chói của mặt trời hiện lên.

“Điều kiện rất dễ lừa đây!” McLaggen khuyến khích cả đội. “Coote, Peakes, các cậu sẽ muốn bay khỏi ánh mặt trời đấy, làm thế thì bọn nó sẽ không nhìn thấy các cậu bay đến...”

“Tớ là Đội Trưởng, McLaggen, thôi ngay cái việc chỉ dẫn họ đi,” Harry tức giận. “Đứng ra dưới chân cột gôn đi!”

Khi McLaggen đi khỏi, Harry quay về phía Coote và Peakes.

“Hãy bảo đảm rằng các cậu sẽ tránh khỏi ánh mặt trời nhé,” nó bảo hai đứa một cách miễn cưỡng.

Nó bắt tay với đội trưởng Hufflepuff, và sau đó, trong tiếng còi của bà Hooch, bật lên và bay trong không khí, cao hơn toàn bộ những người khác, lượn lờ quanh sân để tìm trái Snitch. Nếu như nó bắt được trái banh nhanh gọn và sớm sửa, nó còn có cơ hội quay lại lầu đài, lấy Bản Đồ Đạo Tặc, và tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì...

“Và đó là Smith của Hufflepuff với trái Quaffle,” một giọng mơ màng vang lên trên toàn sân đấu. “Anh ấy đã thuyết minh trong lần trước, tất nhiên rồi, và Ginny Weasley đang bay về phía anh, tôi nghĩ là hoàn toàn có mục đích, có vẻ như vậy. Smith đã rất bất lịch sự với đội Gryffindor, tôi ngờ rằng anh đang ân hận vì hôm nay phải chơi với họ... ồ nhìn kia, anh đã mất trái Quaffle, Ginny lấy khỏi tay anh ta, tôi rất thích bạn ấy, bạn ấy tốt thật...”

Harry nhìn xuống cái cột dành cho người thuyết minh. Chắc chắn rằng chẳng ai còn tỉnh táo có thể để cho Luna thuyết minh. Nhưng thậm chí ở trên đó, không hề có một sự lầm lẫn nào, một mái tóc dài màu vàng, hay một cái vòng cổ có nút chai bia bơ... Bên cạnh Luna, Giáo sư McGonagall đang có vẻ thiếu thoải mái, tựa hồ như bà đang nghĩ lại việc cho cô bé làm việc này.

“... nhưng giờ một cầu thủ Hufflepuff to đùng đã lấy trái banh từ cô bé, tôi không thể nhớ được tên anh ta, cái gì đó giống như Bibble... không phải, Buggins...”

“Đó là Cadwallader!” Giáo sư McGonagall nói to từ bên cạnh cô bé. Đám đông cười phá lên.

Harry nhìn quanh tìm trái Snitch; chẳng hề có dấu hiệu nào về nó cả. Vài giây sau, Cadwallader ghi bàn. McLaggen đang mắng mỏ Ginny vì đã để trái Quaffle khỏi tầm kiểm soát của cô bé, với kết quả là nó không thể để ý thấy trái banh đỏ to đùng vụt qua tai phải mình.

“McLaggen, cậu có thể tập trung vào việc cậu phải làm và mặc kệ những người khác được không!” Harry gầm lên, bay vòng lại để đối mặt với Thủ Môn của mình.

“Cậu không phải là một ví dụ tốt đâu!” McLaggen gào lại, mặt đỏ gay và rất tức giận.

“Và giờ Harry Potter đang cãi nhau với Thủ Môn của anh ta,” Luna nói bình thản, trong khi cả nhà Hufflepuff và Slytherin đều giễu cợt và mừng rỡ. “Tôi không nghĩ điều này lại giúp anh ta tìm thấy trái Snitch, nhưng rất có thể đây lại là một mảnh thông minh...”

Chửu thề một cách tức giận, Harry quay đi và bay xung quanh sân lần nữa, tìm trên bầu trời dấu hiệu của một quả bóng vàng nhỏ lấp lánh.

Ginny và Demelza ghi mỗi người một bàn, cho những người ủng hộ trong trang phục vàng đỏ một cái gì đó để ăn mừng. Rồi Cadwallader lại ghi bàn, cân bằng điểm số, nhưng Luna có vẻ như không để ý; cô bé dường như không quan tâm đến những thứ trần tục như là điểm số chẳng hạn, và đã cố gắng lấy sự chú ý của đám đông đến những thứ như những đám mây có hình kỳ lạ và khả năng của Zacharias Smith đã không thể kiểm soát được trái Quaffle lâu hơn một phút, mà lúc này đang phải chịu đựng cái tên “Kẻ Thua Cuộc Bệnh Tật.”

“70-40 cho nhà Hufflepuff!” Giáo sư McGonagall gầm lên vào cái loa của Luna.

“Thế rồi cơ ả ?” Luna nói lơ đãng. “Ồ nhìn kìa! Thủ Môn của Gryffindor đang cầm cái gậy của Tấn Thủ.”

Harry quay lại ở giữa không trung. Chắc chắn vậy, McLaggen, với lý do mà chỉ mình nó biết, đã kéo lấy cái gậy của Peakes từ nó và chỉ dẫn làm cách nào để đánh một trái Bludger về phía Cadwallader đang bay đến.

“Cậu có thể đưa cho nó cái gậy và quay trở về vị trí gôn được không hả!” Harry gào lên, lao vùn vụt xuống McLaggen ngay khi nó vung cái gậy lên một cách dữ tợn và đập một cái vụng về.

Một cơn đau kinh khủng, mờ mịt... một chút ánh sáng... những tiếng la hét ở xa xa... và cái cảm giác bị rơi xuống một đường ống dài...

Và điều tiếp sau Harry còn để ý được, nó đang nằm ở trong một cái giường cực kỳ ấm và thoải mái và nhìn lên một cái đèn đang ném ra những vệt sáng hình tròn lên trần nhà loang lổ. Nó nhấc đầu lên cực nhọc. Ở bên trái là một người quen thuộc, tóc đỏ, mặt tàn nhang.

“Cậu rất tốt khi vào đây cùng tớ đấy,” Ron nói, cười to.

Harry chớp mắt và nhìn quanh. Tất nhiên rồi: Nó đang ở trong bệnh thất. Bầu trời phía ngoài đã nhuộm màu chàm và đỏ. Trận đấu đã kết thúc từ trước đó lâu rồi... và cả những hy vọng về Malfoy nữa. Đầu của Harry nặng nề một cách kỳ lạ, nó nhấc tay lên và cảm thấy bị cuốn bằng một cách nặng nề.

“Điều gì đã xảy ra thế?”

“Gãy xương sọ,” Bà Pomfrey nói, vội lao đến và ấn nó xuống gối. “Chẳng có gì phải lo cả, ta sẽ chữa ngay thôi, nhưng ta sẽ phải giữ con ở đây cả đêm. Con không nên quá sức trong vài giờ tới.”

“Con không muốn ở đây cả đêm,” Harry tức giận, ngồi dậy và ném cái chăn ra. “Con muốn tìm McLaggen và giết thẳng đó.”

“Ta sợ rằng con đang đến ngưỡng cửa của ‘sự quá khích’ đấy,” bà Pomfrey nói, đẩy nó lại vào giường và nâng đầu thần lên bằng một động tác đe dọa. “Con phải ở đây cho đến khi ta cho con về, Potter, hoặc là ta sẽ gọi thầy Hiệu trưởng đấy.”

Bà lại vụt vào trong văn phòng, để lại Harry giữa những cái gối của nó, tức giận.

“Cậu có biết mình bị thua bao nhiêu không?” nó hỏi Ron trong hàm răng nghiến chặt.

“Có, tớ biết,” Ron nói về tiếc nuối. “Kết quả chung cuộc là ba trăm hai mươi và sáu mươi.”

“Tuyệt thật,” Harry nói một cách dửng dưng. “Rất tuyệt vời! Khi mà tớ tìm thấy McLaggen...”

“Cậu không cần phải tìm nó đâu, giờ nó to như thằng khổng lồ ý,” Ron nói. “Bản thân tớ thì nghĩ là có rất nhiều thứ đã được bàn luận về việc ám bùa nó bằng cái vật hình móng chân của Hoàng Tử. Dù sao thì, những người còn lại của đội đã phải xử lý nó trước khi cậu ra khỏi đây, họ không vui về tí nào...”

Có một dấu ấn của một niềm vui không thể cưỡng lại được trong giọng Ron; Harry có thể nói rằng nó đã không thiếu sợ hãi về McLaggen có thể làm mọi thứ tan tác thế này. Harry nằm đó, nhìn chằm chằm vào những vết sáng trên trần nhà, hộp sọ vừa mới được chữa của nó không đau mà thực ra, nó rất dễ chịu dưới lớp băng bó.

“Tớ có thể nghe được tiếng thuyết minh từ đây,” Ron nói, giọng nó giờ khục khặc bởi những tiếng cười. “Tớ mong rằng từ giờ trở đi Luna sẽ thuyết minh... Kể Thua Cuộc Bệnh Hoạn...”

Nhưng Harry đã quá tức giận để có thể cảm thấy buồn cười trong hoàn cảnh này, và sau một lúc thì những tiếng khục khặc của Ron đã bớt dần.

“Ginny đã đến thăm cậu lúc cậu còn đang bất tỉnh đấy,” nó nói sau một lúc lâu im lặng, và tâm trí của Harry dần nén lại để tạo ra nhanh chóng một hình ảnh trong đó, Ginny khóc lóc tức tưởi trước cơ thể không cử động của nó, thú nhận rằng cô bé đã có thực sự có cảm tình với nó trong khi Ron cầu chúc chúng nó may mắn... “Nó cho rằng cậu đến vừa kịp trận đấu. Sao lại thế được? Lúc cậu rời đi vẫn còn sớm cơ mà.”

“Ồ...” Harry nói, khi cái viễn cảnh trong mắt nó vụt tan. “Ừ... tớ đã thấy Malfoy lĩnh khỏi cùng với mấy đứa con gái mà trông không có vẻ như họ muốn đi cùng nó, và đó là lần thứ

hai nó đã không ở sân bóng cùng với toàn trường; nó cũng bỏ trận trước đó nữa, nhớ không?" Harry thở dài. "Ước gì tớ có thể theo nó trong lúc này, trận đấu đúng là thất bại thảm hại..."

"Đừng có điên chứ," Ron nói cứng rắn. "Cậu không thể bỏ một trận đấu Quidditch chỉ vì Malfoy, cậu là đội trưởng đấy!"

"Tớ muốn biết nó đang làm gì," Harry nói. "Và đừng nói rằng những thứ đó do tớ tưởng tượng ra, sau khi tớ đã nghe thấy những gì nó với Snape nói với nhau..."

"Tớ chưa bao giờ nói cậu tưởng tượng ra những thứ đó," Ron nói, tự nhắc mình lên bằng khuỷu tay và nghiêm nghị với Harry, "nhưng mà chẳng có cái luật nào nói rằng chỉ có một người trong một thời điểm mới được phép lên bày mưu kế gì đó ở cái nơi này! Cậu đã hơi quá ám ảnh bởi Malfoy, Harry à. Ý tớ là, nghĩ đến việc bỏ một trận đấu chỉ để đi theo nó..."

"Tớ muốn bắt nó tại trận!" Harry nói trong bức tức. "Tớ muốn nói là, nó đã đi đâu trong những lúc mà nó biến mất khỏi bản đồ?"

"Tớ chả biết... Hogsmeade?" Ron gợi ý, ngáp dài.

"Tớ chưa bao giờ thấy nó đi lại trong những hành lang bí mật trên bản đồ cả. Tớ nghĩ rằng giờ những cái đó cũng đã bị giám sát rồi."

"Ừ, mà tớ cũng chẳng biết," Ron nói.

Sự im lặng tràn xuống giữa hai đứa. Harry nhìn chăm chăm lên những cái vòng đèn chiếu sáng trên trần, nghĩ ngợi...

Nếu như nó có được quyền như Rufus Scrimgeour, nó đã có thể cho ai đó theo đuôi Malfoy, nhưng rất không may Harry chẳng có một văn phòng nào đầy Thần Sáng nghe theo lệnh của nó cả... Nó nghĩ nhanh chóng đến việc sử dụng cách nào đó với đội DA, nhưng lại một lần nữa vấn đề nảy sinh là sẽ có người phải nghỉ học; phần lớn bọn nó, xét cho cùng, đều đã có kế hoạch chật ních rồi...

Có một tiếng ngáy đều đều, nhỏ nhẹ bên giường của Ron. Sau đó một lúc Bà Pomfrey ra khỏi văn phòng, lần này mặc một cái áo dài dày cộp. Rất là dễ để giả vờ ngủ; Harry quay người về phía nó và nghe tiếng những cái rèm tự đóng vào khi bà vẫy đũa thần. Ánh đèn mờ đi, và bà quay lại vào trong văn phòng; nó nghe thấy cánh cửa kêu lách cách đằng sau bà và biết rằng bà đã lên giường đi ngủ.

Đây đã là, Harry tự nghĩ lại trong bóng tối, lần thứ ba nó bị đưa vào phòng khám bởi chấn thương Quidditch. Lần trước đó nó đã bị rơi khỏi chổi thần vì sự xuất hiện của những giám ngục quanh sân đấu, và lần trước nữa, toàn bộ xương đã bị rút khỏi tay nó bởi Giáo sư Lockhart vớ vẫn không thể chịu được... Đó là lần bị thương nặng nhất của nó... nó vẫn còn nhớ sự đau đớn cực độ từ những cái xương mọc lại trên toàn cánh tay của nó trong một đêm, một sự thiếu thoải mái mà chẳng hề dễ chịu hơn tí nào khi những vị khách không mời cứ đến thăm vào giữa...

Harry ngồi bật dậy, tim đó đập thành thịch, cái băng cuốn trên đầu nó lệch đi. Cuối cùng nó đã có cách: Có một phương án để theo đuôi Malfoy... tại sao nó lại quên nhỉ, tại sao nó lại không nghĩ về điều đó từ trước nhỉ ?

Nhưng câu hỏi ở đây là, làm thế nào để gọi nó ? Mình phải làm gì nhỉ ? Yên tĩnh, ngập ngừng, Harry nói vào trong bóng tối.

“Kreacher ?”

Có một tiếng rắc rất lớn, và tiếng đập nhau và cãi nhau chí choé lấp đầy sự tĩnh lặng. Ron tỉnh dậy kêu lên.

“Cái gì đang... ?”

Harry vội chĩa đầu thần về phía cửa văn phòng bà Pomfrey và thì thầm, “Muffliato!” để bà không thể ra ngay được. Rồi nó trườn xuống cuối giường để nhìn rõ hơn cái gì đang xảy ra.

Hai gia tinh đang lăn lộn trên sàn ở giữa phòng bệnh, một con thì đang mặc một cái áo choàng phụ nữ teo tóp màu mận và một vài cái mũ len, con kia thì có một cái khăn cũ bẩn buộc quanh sườn như một cái thắt lưng. Rồi có một tiếng đập lớn, và con yêu tinh Peeves vụt hiện ra trong không trung giữa hai con gia tinh đang đánh nhau.

“Ta đã xem bọn chúng đánh nhau, Potty!” nó nói Harry về bức bối, chỉ vào vụ đánh nhau bên dưới, trước khi phát ra một tiếng khúc khích rất to. “Xem những sinh vật bé nhỏ kia đánh nhau kìa, cắn nào cắn nào, dẫm đi dẫm đi...”

“Kreacher sẽ không sỉ nhục Harry Potter trước mặt Dobby nữa đâu, nó không làm thế nữa đâu, nếu không Dobby sẽ làm nó phải câm miệng cho cậu ta!” Dobby ré lên với một giọng cao vút.

“... đá đi, cào đi!” Peeves cũng ré lên sung sướng, lúc này đang trút những mẩu phấn xuống hai con gia tinh để làm cho chúng bức tức thêm nữa. “Vặn nhau đi, chọc nhau đi!”

“Kreacher sẽ nói bất cứ thứ gì nó thích về chủ của nó, ồ đúng rồi, và loại chủ nào lại thế, đồng bọn bẩn thỉu của bọn Máu Bùn, ôi, bà chủ tội nghiệp của Kreacher sẽ nói gì đây...”

Chính xác điều gì mà bà chủ của Kreacher nói bọn chúng đã không tìm hiểu được, vì tại thời điểm đó Dobby đã thọc cái khuỷu tay xương xẩu nhỏ bé của nó vào họng Kreacher và đánh bật ra đến một nửa số răng của nó. Harry và Ron phải nhảy ra khỏi giường của chúng để kéo rời hai con gia tinh ra khỏi nhau, mặc dù chúng vẫn còn tiếp tục cố gắng dẫm đá nhau, trộn thêm cả Peeves nữa, lúc này đang nhào xuống quanh cái đèn và ré lên, “Thọc tay vào mũi nó đi, đánh cho hộc máu mũi và kéo tai nó đi nào...”

Harry nhắm đầu thần về phía Peeves và nói, “Langlock!” Peeves túm lấy họng nó, nuốt nước bọt, rồi nhào ra khỏi phòng với điệu bộ rất kinh tởm nhưng không thể nói được, với sự thật là lưỡi của nó đã bị dính vào hàm trên của miệng.

“Tốt đấy,” Ron nói về khâm phục, giờ Dobby lên trên không trung cốt để cho cái tay đang đập của nó không thể chạm vào Kreacher được. “Đó phải là một bùa chú khác của Hoàng Tử phải không ?”

“Ừ,” Harry nói, vặn đôi tay gầy gò của Kreacher ra sau. “Đúng rồi... tôi không cho phép hai cậu đánh nhau! Hừm, Kreacher, cậu không được phép đánh Dobby. Dobby, tôi biết là tôi không được phép ra mệnh lệnh cho cậu...”

“Dobby là một gia tinh tự do và nó sẽ nghe lời bất cứ ai nó thích và Dobby sẽ làm bất cứ thứ gì Harry Potter muốn nó làm!” Dobby nói, nước mắt lúc này đã chảy dài trên bộ mặt xương xẩu nhỏ bé của nó xuống cái áo chui đầu.

“Tốt rồi,” Harry nói, rồi nó và Ron đều thả hai con gia tinh ra, bọn chúng rơi xuống sàn nhưng không còn đánh nhau nữa.

“Cậu chủ gọi tôi ?” Kreacher kêu lên, chìm xuống trong một cái cúi chào khi nó cho Harry một cái nhìn như thể nó muốn Harry chết trong đau đớn tột cùng.

“Đúng, tôi đã gọi,” Harry nói, ngược mắt về phía cửa phòng bà Pomfrey để xem xem phép Muffliato vẫn còn hoạt động hay không; có vẻ như bà không hề có ấn tượng gì về cuộc chấn động này cả. “Tôi có một công việc cho cậu.”

“Kreacher sẽ làm bất cứ thứ gì mà cậu chủ muốn,” Kreacher nói, cúi xuống thấp đến nỗi mũi của nó gần chạm vào những ngón chân gầy guộc, “vì Kreacher chẳng có lựa chọn nào khác, nhưng Kreacher rất xấu hổ khi có một cậu chủ như vậy, vâng...”

“Dobby sẽ làm, Harry Potter!” Dobby kêu lên, đôi mắt to như trái bóng bàn của nó vẫn còn chìm trong nước mắt. “Dobby rất vinh dự được giúp Harry Potter!”

“Nghĩ về điều này, rất tốt khi có cả hai cậu,” Harry nói. “Được rồi... ta muốn các cậu theo đuôi Draco Malfoy.”

Mặc kệ cái cảm xúc trộn lẫn giữa bất ngờ và cău tiết trên mặt Ron, Harry tiếp tục, “Tôi muốn biết nó đang đi đâu, nó đã gặp ai, và nó đang làm gì. Tôi muốn các cậu theo nó suốt ngày đêm.”

“Vâng Harry Potter!” Dobby nói ngay lập tức, đôi mắt to của nó sáng lên thích thú. “Và nếu Dobby làm hỏng việc, Dobby sẽ tự ném nó khỏi toà tháp cao nhất, Harry Potter!”

“Không cần phải làm thế đâu,” Harry nói vội vàng.

“Cậu chủ muốn tôi theo người trẻ tuổi nhất của nhà Malfoy ?” Kreacher the the. “Cậu chủ muốn tôi thám thính chặt trai cùng dòng máu sạch của bà chủ cũ của tôi ?”

“Đúng nó đấy,” Harry nói, đang tưởng tượng ra những nguy hiểm lớn và cố gắng ngăn cản ngay lập tức. “Và cậu không được phép mách lẻo cho nó biết, Kreacher, hoặc cho nó biết cậu đang làm gì, hoặc nói chuyện với nó, hoặc gửi nó những lời nhắn, hoặc... hoặc liên lạc với nó bằng bất cứ cách nào. Hiểu chưa ?”

Nó nghĩ nó đã có thể thấy Kreacher vật lộn để tìm ra một lỗ hổng trong lời chỉ bảo mà nó đã đưa ra và chờ đợi. Sau một hai giây, và với sự thoả mãn rất lớn của Harry, Kreacher cúi xuống rất sâu một lần nữa và nói, với sự oán giận cay đắng, “Cậu chủ đã nghĩ tới tất cả mọi thứ, và Kreacher phải tuân theo cậu mặc dù Kreacher vẫn mong được hầu hạ cậu bé Malfoy hơn nhiều, ồ vâng...”

“Mọi thứ ổn rồi,” Harry nói. “Tôi muốn những bản báo cáo thường xuyên, và hãy cố gắng sao cho tôi không bị ai vây quanh khi các cậu hiện ra. Ron và Hermione thì được. Và không được nói cho ai biết việc các cậu đang làm. Cứ theo đuôi Malfoy như mấy cái vảy mụn cơm trên nó vậy.”